

Polítiques feministes *low cost*

En la darrera dècada s'està posant èmfasi en la conscienciació de la violència de gènere, es fomenta l'empoderament de la dona i el feminisme està en auge o, si més no, en l'ordre del dia. I també cada dia augmenten les ordres d'allunyament, les víctimes, els assassinats.

Les reivindicacions feministes han traspassat els murs dels despatxos ministerials. Possiblement mai s'havien fet tantes actuacions per combatre la violència masclista però val a dir que algunes no han estat gaire afortunades, com el Pacte d'Estat contra la violència de gènere. Unes subvencions del Govern espanyol a les comunitats autònomes i els ajuntaments per a accions que eradiquin aquest tipus de violència. Milions d'euros destinats a entitats públiques amb els quals no se sap ben bé què s'ha fet ni si han servit d'alguna cosa. A tall d'exemple: un municipi català de menys de dos-cents habitants és beneficiari cada any d'un ajut d'uns vuit-cents euros. Aquest municipi no té escola, ni consultori, ni eines, ni recursos que li permetin fer accions per prevenir la violència de gènere. Fins a quin punt és útil atorgar subvencions a tots els ajuntaments (sense haver-les demanat)?

I aquí tenim el problema: no sabem com lluitar contra el masclisme perquè manca trobar un full de ruta per combatre aquesta xacra. Necessitem una sororitat real; no de pa sucacat amb oli, farcida de guirigalls que ensordeixen traços eficients.

Com les accions poc afortunades i tòpics en què caiem que no fan altra cosa que ridiculitzar el feminisme. El llenguatge inclusiu portat a l'extrem, les "tiones" o fins i tot "les Reines d'Orient". Això no és empoderament ni un clam a la igualtat sinó que més aviat fa certa vergonya i un trist favor a l'autèntic feminisme.

Cal que, d'una banda, es defineixin polítiques palpables, realment útils, que donin respostes eficaces a les necessitats de les víctimes i promoguin la

prevenció, fonamental per combatre aquest mal endèmic que se'n diu masclisme. I, d'altra banda, conscienciar sense caure en l'abús, una conscienciació equilibrada. Si informem en excés sobre casos de violència de gènere, per exemple, acabem –involuntàriament– normalitzant els fets denunciats. Un contra efecte no desitjat que cal evitar de totes totes.

El masclisme és un defecte cultural massa arrelat per eliminar-lo d'un dia per altre i poc ens serviran les totes-i-tots i la paritat d'aparador. Calen referents no masclistes per als joves, descossificar la dona, una revisió a fons per a revertir els rols estereotipats del patriarcat. Les xifres ens ho confirmen dia rere dia: el cost de la vida.